

[Poul Møller.]

også fuldt ud klar over, hvorfor det ikke kan ske i hans parti, at nogle har afvigende opfattelser; det så man også i tilfældet med det ærede medlem hr. Brodthagen.

Den højtærede statsminister mente, at høsten herinde i år havde været nogen federe, end jeg mente, men det er vel en skønssag, det er vel et spørgsmål om, hvordan man bedømmer det. Når der er gået et par år, kan vi se, hvor meget af denne lovgivning der bliver stående. Jeg sagde, at de nyheder, der havde været i dette arbejdsår, havde været dårlige, og det tror jeg faktisk man må erkende. De problemer, man har måttet løse, har været af en sådan art, at de ikke burde have været forelagt i tinget eller i hvert fald burde have været forelagt på en anden måde, og de har snarere været udtryk for krisesympunkter end for noget andet.

Men det, der har mest interesse, når man diskuterer med den højtærede statsminister, er stadig væk bedømmelsen af den økonomiske stilling. Nu kan det godt være, jeg har udlagt ministerens grundlovstale lidt dristigt, men jeg har læst regeringsorganet Politikens referat den 6. juni i år — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at citere. Der står:

„Statsminister Viggo Kampmann gav i Fælledpark-stegepanden solglinsende og overophedede københavner indtryk af, at de gode tider så udmærket kan fortsætte, og en stilfærdig bemærkning om muligt indgreb havde ikke en form, der kunne fremkalde blot et lille kuldegys i festdeltagerne.

Det var grundloven, socialdemokratiets 90 års fødselsdag og sommeren, der blev fejret i Fælledparken med gøgl og en helikopter, hvis rotor gav eftermiddagens eneste udvendige køling.

Øl og sodavand i stride strømme samt is sørgede for at holde temperaturen nogenlunde nede.“

Det var regeringsorganet Politikens referat af den højtærede statsministers tale (Statsministeren [Kampmann]: Det var altså ikke et politisk referat af min tale?) Nej, men jeg hørte også ministerens tale i radioen, og der er ikke tvivl om, at den højtærede statsminister prøvede på at overbevise tilhørerne om, at der ikke var

noget i vejen med de gode tider; der var måske bare det, at de var ved at blive lidt for gode. Det er jo det, den højtærede statsminister nu siger. Han kommer med en nærtidsanalyse og en langtidsanalyse. I den nærmeste fremtid ligger der ikke nogen umiddelbar fare, for der er høj beskæftigelse og tendens til højere beskæftigelse, siger han, som om vi ikke er klar over, at det, at man pumper overskuddet ud, ikke i sig selv skulle give højere beskæftigelse. Der er ingen, der påstår, at det vil fremkalde beskæftigelsesnedgang at tvinge aktiviteten i vejret, men på lang sigt ligger der i denne aktivitetsstigning en fare for valutareserverne, som den højtærede statsminister sagde, og dermed også for beskæftigelsen, såfremt indgreb for at redde valutasituationen kræver en nedgang i beskæftigelsen.

Se, jeg synes, den højtærede statsminister såvel fra tingets talerstol som i sin grundlovstale gav udtryk for en større optimisme, end vi andre har gjort det, og vi kan naturligvis kun notere dette med tilfredshed, hvis den højtærede statsminister virkelig mener, der er grund til denne store optimisme. Jeg havde egentlig troet, at den højtærede statsminister ville have betragtet det som noget af en fordel, at en opposition i denne situation kom med en måske noget mere dystre beskrivelse af de økonomiske forhold end den højtærede statsminister. Det kunne være, at den højtærede statsminister fik brug for at komme væk fra optimismen, det kunne være, den dag kom, hvor den højtærede statsminister måtte fortælle, at der alligevel måtte gribes ind, men nu har vi altså, når vi nu tager på ferie, den højtærede statsministers bedømmelse: der er ikke nogen umiddelbar fare, og det har vi noteret os, og det er naturligvis regeringen, der må komme med forslag, hvis statsministerens bedømmelse ikke holder stik.

Når man igennem år har fremhævet over for os, at statsoverskuddet var en simpel nødvendighed for at bekæmpe inflationen, og man så den dag, statsoverskuddet er væk — og man erkender, det er væk — siger, at der ikke er særlig grund til at tale om nogen aktuel økonomisk fare, kan den højtærede statsminister da ikke forlange, at vi skal finde, det er logik.

Så siger den højtærede statsminister, at vi har stemt for de samme ting; han mente